

Severin Šali | Iz cikla »Apokalipsa«

Groza

Ta noč nihalo Straha niha,
ta noč si išče svoje žrtve.
Iz nje pred Grozo groza diha,
ko z mrtvim cvetjem kiti mrtve.

To noč globeli sna so prazne,
neizpita slast v pokoja vrčih.
To noč oči so živih blazne,
blaznijo udi v smrtnih krčih.

Ta noč razgrinja mračne prte
in zvezde padajo ugasle,
ko ostre in ledene črte
z utrinki so s temo se zrasle.

To noč moči zemljé ko kanje
z očmi boljšečimi prežijo,
iz jam oglodane lobanje
med križe rekvijem golčijo.

To noč je lune luč vodena,
ko lomi sij izza oblakov
in kakor kača se strupena
lovi po gručah okostnjakov.

Ta noč se blodenj je opila
ter z grozo gleda črne krste
in Smrt, ki je koščene prste
v telesa živih src zarila.

Ta noč odkrila je gomile
in s Smrtjo pokopava žrtve.
To noč so ure čas mudile:
zdaj Večnost bije plat za Mrtve.

Smrti

Na vseh križpotjih me srečuješ,
vse ure nosijo tvoj znak,
ob vseh ležiščih mi nočuješ,
pripenjaš nanje žalni trak.

V razkošju sreče z mano plešeš,
vrtinčiš upe kakor dim,
na moje sanje križe klešeš,
pozvanjaš z navčki mojih rim.

Poljubljaš me vsak dan na čelo,
polagaš mi v naročje hlad,
pobiraš bóli klasje zrelo,
da venčaš z njim svoj Mrtvi grad.

Utrinjaš zvezde, rušiš sonca,
in zemlji pot v vsemir vozlaš,
komete v agoniji konca
razpaljene v razkroj pehaš.

Odbijaš ure in ustavljaš
kazalcem časa krožni tek,
razbijaš čolne in odplavljaš
telesa čez slapove rek.

In ni še dosti. Mene čakaš,
da boš si dopolnila slast,
kozarec svatovski natakaš,
spreminjaš me za svojo last.

Ko zvabi me tvoj klic na žale,
naproti pošlji mi pomlad,
da bodo rože z nje odpale
na hladno pot izpod arkad.

Tam bova šla v dvorane molka,
kjer vse zgubi svoj zvok in draž,
in zagonetna kot Kreolka
razgaljeno telo mi daš.